

převzal-li nabyvatel nemovitosti výslovně nebo mlčky zástavní právo na ní váznoucí. Nemůže však nastati převzetí dluhu, když podle smlouvy mezi prodátelem a kupitelem nemovitosti nebylo ujednáno převzetí zástavního práva, nýbrž naopak dluhoprosté odevzdání nemovitosti. Ostatně vyslovuje i § 466 obč. zák., že věřitel na nabyvateli zastavené nemovitosti může žádati jen plné uspokojení ze zastavené věci. Pro žalobu hypotekární přichází obsah dluhopisu jen potud v úvahu, pokud jím jest určen obsah a způsob věcného ručení. Dále jdoucí ujednání dluhopisu, zejména úmluva o sudišti, nemohou se týkati pouhého hypotekárního dlužníka, jenž není dlužníkem osobním, ba, pokud se týče poměru obligačního, není ani singulárním sukcesorem osobního dlužníka. O ustanovení § 104 j. n. příslušnost dovolaného okresního soudu tedy opřítí nelze.

Žalující strana však příslušnost dovolaného soudu odůvodňovala též ustanovením § 93 j. n., pročez jest zkoumati, zdali není příslušnost soudu první stolice dána podle posléz uvedeného ustanovení zákona. Tomu tak není již proto, že § 93 j. n. upravuje jen místní a nikoliv věcnou příslušnost. Není tedy opodstatněna příslušnost okresního soudu v P. ani podle § 93 j. n.

Čís. 13811.

V zákoně ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n. není předepsána zvláštní způsobilost k provozování periodické dopravy osobním autobusem, nýbrž jen osobní spolehlivost co do provozování této živnosti, kteréžto pojmy jsou různé.

Při exekuci vnucenou správou nebo vnuceným propachtováním živnosti autodopravní jest rozhodným jen, zda zákon k nastoupení takové živnosti vyžaduje zvláštní způsobilost, a jest rozeznávati i mezi touto způsobilostí a mezi způsobilostí k jízdě motorovými vozidly.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1012/34.)

Vymáhající věřitelka navrhla k vydobytí peněžité pohledávky proti majiteli autodopravy povolení exekuce vnucenou správou živnostenského podniku koncesované periodické dopravy osob. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto dlužník provozuje koncesovanou živnost se čtyřmi pomocníky, pročez nemá ve smyslu ustanovení § 341 ex. ř. exekuce vnucenou správou místa. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o návrhu rozhodl. Důvody: Stěžovatelka správně namítá, že se u koncesovaných živností podle § 341 ex. ř. dále předpokládá, že k jejímu nastoupení je třeba zvláštní způsobilosti. Podle § 1 zák. čís. 198/1932 doprava osob nebo nákladů, ať pravidelná nebo nepravidelná, provozovaná po živnostensku motorovými vozidly, jest živností koncesovanou. Podle § 3 cit. zák. musí sice žadatel prokázati osobní spolehlivost co do provozu této živnosti, v zákoně však není předepsána zvláštní způsobilost pro ni, takže v tomto směru zůstal stav pokud se týče dopravy motorovými vozidly, jaký byl podle § 23 živn. nov., kdy pro periodické dopravování osob vyžadovala se sice spolehlivost, ne však zvláštní způ-

sobilost. Z toho je také patrné, že spolehlivost jest rozlišovati od zvláštní způsobilosti. Ježto pro nastoupení dlužníkovy živnosti není třeba zvláštní způsobilosti, má exekuce vnučenou správou nebo propachtováním místa bez omezení na počet pomocných dělníků. Prvý soud proto neprávem zamítl návrh z důvodu v napadeném usnesení uvedeného. Připomíná se, že navrhovatelka navrhuje též exekuci zabavením živnostenského podniku. Ježto rekursní soud nemá exekuční titul, jest napadené usnesení zrušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel přehlíží, že napadené usnesení řešilo otázku, zda koncesovaná živnost povinného, provozování periodické dopravy osobním autobusem, spadá pod živnosti, uvedené v druhé větě prvního odstavce § 341 ex. ř., na základě zákona z 23. prosince 1932 čís. 198 sb. z. a n., kterým byla upravena doprava motorovými vozidly provozovaná po živnostensku. Napadené usnesení správně uvádí, že v tomto zákoně není předepsána zvláštní způsobilost, nýbrž jen osobní spolehlivost co do provozování této živnosti a že oba pojmy jsou různé, což jest patrné i z ustanovení § 23 živn. nov. Stěžovatel ani nenapadá tento názor. Jeho vývody opřené jen o úvahu, že majitel autodopravy, který ji sám obstarává a s auty jezdí, musí míti k tomu zvláštní způsobilost, jsou bez významu, ježto v té příčině je rozhodným jen, zda zákon k nastoupení takové živnosti vyžaduje zvláštní způsobilost. Jest rozeznávati mezi takovou způsobilostí a mezi způsobilostí k jízdě motorovými vozidly.

Čís. 13812.

Při úvaze o hospodářské mohoucnosti manželského otce a při stanovení výživného pro dítě jest zásadně přihlížeti i k soukromým dluhům otcovým. Ke kterým z nich a pokud jest k nim hleděti, jest otázkou případu.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 1022/34.)

Soud první stolice vyhověl návrhu opatrovnice dítěte a uložil manželskému otci, by platil na dítě zvýšené výživné měsíčních 400 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu k novému rozhodnutí.

Důvody:

Nezákonnost napadeného usnesení spatřuje stěžovatel v názoru rekursního soudu, že při vyměření výživného nelze přihlížeti k soukromým dluhům stěžovatelovým, ježto otec nesmí dělati dluhy na úkor výživy a výchovy dítěte. Tento právní názor rekursního soudu v této všeobecnosti odporuje zákonu. Výměra nákladů na výživu a výchovu dítěte, jež podle § 141 obč. zák. musí nésti manželský otec, řídí se jeho hospodářskou mohoucností (§§ 139, 141 obč. zák.), to jest tím, jaký má majetek